

Att hålla sig till Gud

ur boken "Pärlor" av A.W. Tozer

... Vi söker Gud endast därför att Han först har lagt ner en längtan inom oss som driver oss att söka Honom. ... Vi måste svara *ja* om Guds fördolda verk i våra hjärtan ska resultera i en påvisbar upplevelse av det gudomliga. Detta kommer till uttryck i det varma, känslofulla språket i Psalm 42: "Som hjorten trängtar till vattenbäckar, så längtar min själ efter dig, o Gud. Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden. När skall jag få träda fram inför Guds ansikte?" Detta är djup som ropar till djup, och det längtande hjärtat förstår det. ...

Nutidens vetenskapsmän har tappat bort Gud mitt i skapelsens alla under. På samma sätt löper vi kristna stor risk att tappa bort Gud mitt ibland Bibelns alla under. Vi har nästan glömt bort att Gud är en person och att vi kan odla Hans bekantskap som med vilken annan person som helst. Det ligger i personlighetens natur att ha förmågan att känna andra personer. Men ingen kan till fullo lära känna en annan person med detsamma. Det är först efter lång och kärleksfull själsgemenskap som man kan utforska varandras rika potentialer. Allt socialt umgänge mellan människor består i den ene personens respons till den andre, alltifrån den flyktigaste bekantskap mellan två människor till den rikaste, intimaste gemenskap som människosjälens är kapabel till. Såvitt Gudstron är äkta, är den i grund och botten skapade personers respons till den skapande Guden. "Och detta är det eviga livet: att de känner Dig, den ende

sanne Guden, och Honom som Du har sänt, Jesus Kristus".

Gud är en person och i djupet av sitt mäktiga väsen tänker, vill, gläds, känner, älskar, önskar, och lider Han som vilken annan person som helst. När Han ger sig till känna för oss, håller Han sig till det vanliga personlighetsmönstret. Han kommunicerar med oss genom våra tankar, vår vilja, och våra känslor. Det ständiga, obehindrade utbytet av kärlek och tankar mellan Gud och den återlösta människans själ är hjärtat i den nytestamentliga kristendomen.

Detta umgänge mellan Gud och själen är något vi upplever på ett personligt och medvetet sätt. Personligt – det sker inte genom den kristna församlingen i sig, utan det upplevs av individer och av församlingen genom de individer som tillsammans utgör den. Medvetet – det äger inte bara rum i det undermedvetna utan själens vetskap, utan det äger rum i vårt medvetande, där vi kan "erfara" det på samma sätt som vi kan erfara andra faktiska upplevelser.

Du och jag är i liten skala (frånsett våra synder) vad Gud är i stor skala (Eftersom vi är skapade till Guds avbild, bär vi inom oss förmågan att känna Honom. Men på grund av våra synder saknar vi kraften till det) I samma ögonblick som Anden ger oss nytt liv i pånyttfödelsen, förnimmer hela vår varelse sitt släktskap med Gud och spritter till av igenkännandets glädje.